

ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ В ХАРКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ ТА НАПРЯМИ ЙОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ

Анотація. Розглянуто проблему недосконалості нормативно-правової бази, яка регулює інноваційну інфраструктуру в Харківській області. Виявлено правові аспекти вдосконалення даної проблеми.

Аннотация. Рассмотрена проблема несовершенства нормативно-правовой базы, которая регулирует инновационную инфраструктуру в Харьковской области. Выявлены правовые аспекты усовершенствования данной проблемы.

Annotation. This article deals with the problem of imperfection of normative-legal base which regulates an innovative infrastructure in Kharkiv area.

Ключові слова: інновації, інфраструктура, розвиток економіки, технопарки.

Перехід до ринкової економіки неможливий без ведення інноваційної діяльності. Саме інноваційна діяльність є показником розвитку економіки країни. У 2011 році можна побачити стрімкий розвиток інноваційної діяльності в Харкові та області, а також те, що упроваджують технопарки, бізнес-інкубатори, працюють над проектом першого технополісу в Україні. Однак уже існуючі підприємства не впроваджують інновації, на них відсутні нові способи виробництва, вони не створюють нову, конкурентоспроможну і якісну продукцію. Причин цього можна назвати багато, але, на погляд автора, однією з головних причин, яка стримує інноваційну діяльність, є недосконала нормативно-правова база, яка регулює даний вид діяльності.

Метою дослідження є висвітлення проблем нормативно-правової бази щодо діяльності інноваційної інфраструктури та запропонування певних заходів щодо її вдосконалення.

Правове регулювання інноваційної діяльності на регіональному рівні здійснюється багатьма нормативними актами. Це документи програмного характеру (стратегії, концепції, програми) загальнодержавного, галузевого та регіонального рівнів. Так, існує програма підтримки розвитку підприємництва у м. Харкові на 2009–2012 роки, головною метою якої є: забезпечення реалізації державної підтримки підприємництва; досягнення балансу інтересів суб'єктів господарювання та влади; підтримка суб'єктів інноваційної діяльності, а також закони України, підзаконні акти, рішення та розпорядження місцевих органів виконавчої влади й місцевого самоврядування в галузі інноваційної діяльності [1, с. 544].

За даними Державного комітету статистики, майже 40 % з усіх причин, що гальмують інноваційну діяльність, складає недоскопальність законодавчої бази. Прикладом такого ігнорування може бути фінансування науково-технічної діяльності з Державного бюджету України, яке протягом останніх п'яти років не перевищує 0,4 % ВВП при визначеній статтею 34 Закону України "Про наукову і науково-технічну діяльність" нормі – 1,7 %. Питома вага програмно-цільового фінансування наукових досліджень не перевищує 10 % загальних витрат на науку при законодавчо встановлених 30 % [2].

Оцінка якісного стану нормативно-правової бази розвитку інноваційної інфраструктури свідчить про її нестабільність, фрагментарність і суперечливість. Відсутня послідовність і змістовна зв'язаність між різними законодавчими та підзаконними актами у цій сфері. Практика господарювання у країнах з розвинутими інноваційними системами свідчить, що використання державою будь-яких заходів стимулюючого характеру є ефективним лише тоді, коли існують узаконені об'єктивні та зрозумілі критерії, що служать підставою для надання підтримки. Отже, буде доцільним запропонувати такі напрями вдосконалення нормативно-правового регулювання інноваційної інфраструктури:

привести нормативно-правову базу створення і функціонування вітчизняної інноваційної інфраструктури у відповідність з пріоритетними напрямами науково-технічного розвитку країни;

доповнити існуючі нормативні акти механізмами ресурсного, фінансового, матеріального (особливо земельного), кадрового забезпечення розбудови системи елементів інфраструктури;

закріпити у нормативних актах можливість надання фінансової допомоги ініціаторам створення установ інноваційної інфраструктури за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів (у формі грантів, кредитів під державні гарантії, субвенцій тощо), але разом з тим конкретизувати умови їх надання і відповідальність за цільове використання;

передбачити можливість застосування механізмів державно-приватного партнерства для розвитку мережі елементів інноваційної інфраструктури, наприклад у формі "технологічних платформ", які близько десяти років діють на території Європейського Союзу і є ефективним інструментом поєднання зусиль бізнесу, наукових установ та держави для активізації інноваційного розвитку;

конкретизувати функції органів державного управління у сфері регулювання інноваційної інфраструктури.

Таким чином, вагомим недоліком українського законодавства є неузгодженість законодавчих актів між собою,

функціонування економіки є достатньо розвиненою. Проте для налагодження в нашій державі інноваційної діяльності не потрібно збільшувати кількість законодавчих і нормативно-правових документів при відсутності взаємозв'язку та збалансованості між ними, оскільки це може призвести до ще більшої їх непорядкованості, а потрібно створювати ефективні механізми реалізації вже наявної законодавчої і нормативно-правової бази.

Наук. керівн. Перепелиця І. К.

Література: 1. Шуміло І. А. Проблеми нормативно-правового забезпечення регіональної інноваційної політики / І. А. Шуміло // Форум права. – 2008. – № 3. – С. 544–550. 2. Висоцька І. Б. Стан та проблеми інноваційної діяльності промисловості / Висоцька І. Б. // Науковий вісник НЛТУ України. – 18.10.2008 р. 3. Господарський кодекс України [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – № 18–22, ст.144. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15>. 4. Закон України "Про інноваційну діяльність" від 04.07.2002 р. № 40-IV) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.